

en vis Ret til at træde i Stranken. Jeg fritjender ikke Pressen for Feil; den har vistnok begaaet overmaade mange Feil. Det kan gjerne være, at der er sagt Ord i den, som burde være usagte, men man maa heller ikke forbyde for Meget eller være for streng i sine Fordringer til Pressen, naar der paa andre Steder, baade i Folkerepresentationen og i Folkeforsamlinger falder Ord, der ere langt mere uforsigtige og uforsvarlige end de, der nogeninde ere sagte i Pressen. Det ærede Medlem anførte som Exempel paa Skældsord, som Pressen havde brugt mod Folket, at der var tale om „Talmajestæten“ og om „uorne Børn“. Men det første Udtryk er aldeles ikke noget Skældsord og kan umulig være en Fornærmelse mod noget Menneske. Det andet er ganske vist ikke høfligt; men vil det ærede Medlem kunne negte, at der er flet adskillige Ting hos os, der ere temmelig barnagtige og nok kunne give Anledning til at tale om, at vi ikke ere tilstrækkelig modne til den Frihed, vi have. Det glæder mig i Folkethinget at have fundet en Udtalelse, som aldeles stemmer med, hvad jeg her har sagt, og som er kommen fra et Medlem, som det ærede Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) sætter stor Pris paa; denne Udtalelse gaar ud paa, at Prøvetiden, der skal vise, om den nuværende Forsfatning er brugelig, ingenlunde er forbi. Deri ligger en Erkjendelse af, at vi ikke endnu Alle ere tilstrækkelig modne til at bruge vor Forsfatning, og maaste Ingen af os er det. Det ærede Medlem sluttede med at ytre, at de rigtige Mænd kunne udføre Meget, og han anførte som et Exempel derpaa en tidligere Krigsminister, der gjennemførte Hærløven. Jeg hører til dem, der mindes den paagjældende Krigsminister med stor Hoiagtelse, og jeg nærer megen personlig Ængivenhed for ham, efter at jeg har lært ham at kende. Jeg tror ogsaa, at hvad han udførte i 1867, virkelig var en Daad, der fortjener at erindres. Det var et Kunststykke kan man vist sige, at han kunde faae Hærløven igennem den Gang, og det kan let være, at vi maatte have levet i mange Aar uden Hærløve, ligesom vi nu maa leve uden Hærløvsrevision, dersom han ikke havde besiddet den Dygtighed, som han virkelig besad. Men den Egenkab, hvorved det lykkes ham at gjennemføre den Sag, er upaatvilelig den samme, som jeg har rost det danske Folk for. Han var siffig, han var Diplomat, han forstod at sno sig, og derved satte han igjennem, hvad der vilde være bristet for mange Andre, og det ffete da heller ikke uden store Dffre. Der var, det husker jeg fra den Lids Forhandlinger, flere Punkter i Hærløven, som han grumme nødig faae vedtagne uforandrede, men han var gaaet ind paa dem i Folkethinget og maatte derfor lade dem staa her. Det ærede Medlem har dog Uret, naar han vil tro, at hin Krigsminister ikke selv erkjender sit Værks Mangler, erkjender, at en Revi-

sion af Hærløven er ønskelig, ja høist nødvendig. Det har han for faa Maaneder siden erklæret i mit eget Raahør. Det er derfor Uret af det ærede Medlems Meningsfæller, at de nu paa 3die Aar forholde os Hærløvsrevisionen. Naar de trøste sig med, at de Unge ere beredte til at kæmpe, saa haaber jeg, at de have Ret deri; men hvad har egentlig dette om „Ungdommens Kamplyst“ paa sig i den ærede Landsthingsmands Mund? Det turde være, at det ikke er meget mere værd end den Bebreidelse, han har gjort Pressen; thi den Mand i Pressen, som er almindelig bekendt for at have brugt de værste Skældsord mod sine Modstandere, og som bestandig har tilraadet at afvæbne og kalde os Andre for krigsgale, fordi vi ville have en Hær og en Flaade, den Mand har det ærede Medlem selv ved det sidste Folkethingsvalg skillet som Kandidat for Aarhus Amts 2den Valgkreds.

Formanden: Jeg maa ønske, at man ikke for meget kommer ind paa personlige Forhold.

Falleisen: Jeg maa ogsaa et Dieblit opholde mig ved den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen). Han fremsatte igaar en Raastand, der efter min Dverbevisning ikke indeholder objektiv Sandhed, og som jeg derfor skal tillade mig at imødegaa. Han sagde, at nu havde vi, hvad der er mere værd end Guld og Sølv; vi havde en Ungdom, der i Begeistring og Frivillighed styrkede hen til Janerne længe før Udskrivningsaalderen, for at komme til at forberede sig til Landets Forsvar. Saaledes forholder Sagen sig ikke. Naar Folk lade sig udskrive før Udskrivningsaalderen, saa sker det næsten altid — hvad der er ganske naturligt og meget forstandigt — af Hensyn til deres borgerlige Stilling, af Hensyn til deres private Interesser. Naar en ung Bondekarl foreløbig har sat sig det Maal at blive Aalskarl paa en Gaard, saa ser han, at det tjener ham bedst, om han kan blive færdig med sin Børnepligt og sine Indfaldelser til sit 23de eller 24de Aar, og derfor foretrækker han at lade sig udskrive tidligere; og naar Studenten, som paa ingen Maade har mindre Begeistring end Bondekarlen, først lader sig udskrive i sit 25de Aar, saa er det, fordi han ser, at det stemmer bedst med hans private Interesser at have tilbagelagt sine Examina, inden han bliver indkaldt, for ikke at faae Afbrydelser i sine Studier. Saaledes er den ganske simple og naturlige Sammenheng dermed. Den, der jævnlig har færdeses paa Sessjonerne, vil meget sjelden have set en ung Børnepligtig blive forknyt, fordi han ikke kunde komme med, men vil derimod ofte have set, at naar det hed „udnygtig til Krigstjeneste“, har den Børnepligtige forladt Sessjonen med glade Kaprioler. Det er Noget, man ofte har set, derom kan jeg forstikke det ærede Medlem. Naar det ærede Med-